

Piščalka.

P rinesel sem Tončku piščalko.

Piščalko rumeno lepó,
Zeló ga je razveselila
In glasno je piskal na njó.

Poslušal preproste sem glase
In segali so mi v srce,
In v srcu na srečno mladost mi
Spomini se živi vzbudé.

In vedno živeje, živeje
Se v srcu spomin mi budi,
Brezskrbno mladostno življenje
Mi stopi na mah pred oči.

A rad bi se znebil spominov,
Vznemirjali so mi srce,
Na kosce sem zdrobil piščalko,
A Tonček je točil solzé.

Fr. Zdravko.

Mati.

(Spominske črtice.)

e vedno — o, kako bi se vas neki ne spominjal še vedno, draga mati, četudi je minulo že dokaj let, kar sem vas videl zadnjikrat, kar sem vam zrl v oko zadnjikrat...

Še vedno se vas spominjam! — Mračno je bilo v sobi in tiho. Velika lesena ura na steni je z enakomernim tikanjem motila mučno tišino. Vmes pa, mati, se je čula vaša sapa, zdaj polahko pojemajoča, zdaj zopet hropeča in drhteča. — Ležali ste na smrtni postelji. Koliko ljudi je bilo v sobi in kdo je bil, ne vem. Kako tudi? Saj sem imel oči le za vas in v tem se nisem menil za ostali svet.

Obličje vaše je bilo blede, roke vele in trhle. Oči ste imeli zaprte in le zdaj pa zdaj ste jih uprli v nasprotno steno, kjer je visela podoba Zveličarjeva. Potem ste pa žalostno in z izrazitim okom pogledali mene, jedinca. Tisti trenotek sem bil nekako srečen — neizrečeno srečen, pa le za trenotek!

Približala se je vaša zadnja ura! Še enkrat ste me pogledali in mi podali omrtvelo roko; tudi spregovoriti ste hoteli še nekaj, toda beseda vam je zastala na jeziku in oko se vam je zatisnilo v hipu za vedno!

Pred očmi se mi je temnilo in nekak studen mraz mi je pretresal telo, ko sem zrl pred seboj vaše nagubano in po gubah na rahlo orošeno čelo. Le toliko vem, da sem na kolenih prosil Boga eno in le eno: — naj tudi mene reši trpljenja in me vzame k Sebi in — vas, mati.

Pač še nisem vedel tedaj, a slutil vsekako, kaj sem izgubil. Na svetu ste me najbolj ljubili vi!

Ležal sem zatem baje več dni v popolni nesvesti. Ko sem po sila dolgem času zopet odprl oči, sem zagledal poleg postelje zdravnika in pa očeta. Ne vem, ali sem videl prav ali ne; za trenotek je prešinila žalostno očetovo obličje neka hipna radost.

No, v trenotku sem zopet zaprl oči in se zazibal v sladke sanje.

Sanjal sem o vas — mati!

Na sredi sobe sem sedel, pa igral sem. Vi ste sedeli pri mizici in šivali. Skrivna solza vam je igrala v očesu — gotovo solza veselja in ljubezni... A, kakor bi trenil, izpremenil se je prizor pred menoj. Zagledal sem vas na mrtvaškem odru, tako mirno in udano. Še vam je igrala solza v očesu, toda to oko je bilo mrtvo, obličje vaše blede, roke sklenjene. Mahoma sem pokleknil, poljubljal vam roke in obraz in vas klical v življenje — toda oko se ni odprlo, in niste izpregovorili, mati!

V sanjah sem vas gledal še večkrat.

Nekoč ste sedeli na vrtni klopici pod košato jablano. Jaz sem letal po vrtu, — kar pripluje po nebu množica krilatcev v belih oblačilih, spusté se k vam in vas dvignejo od tal. Še enkrat ste namignili v slovo z višave doli, potem pa vas je zagrnil srebrni oblak.

Slične sanje so me naučile še često tekom moje bolezni.

Zopet drugikrat se mi je zdelo, da sediva na omenjeni klopici. Pogovarjava se o milem Bogu, in pa o brezštevilnih zvezdah tam gori na nebu. Jasna, pomladnja noč je bila in hladen vetrič je vel po vrtu in majal sadno drevje, da je nama sipalo cvetje v naročje. V zvoniku je odbila ura polnoč in kakor na dano znamenje je zapel pri zadnjem udarcu slavec tik nad nama žalostno — mrtvaško pesem. Mejtem, ko sem slušal slavčevo petje, ste izginili raz klopico; — ostal sem sam. A takoj se je zažarilo nebo nad menoj in v sredi svetlobe sem zagledal vas. Nebeško ste se mi smehljali, roke stezali po meni in v veliki blaženosti izginili v ozadju. Tedaj sem vas videl zadnjikrat.

Moja bolezen je popuščala polagoma. Ko sem se zbudil nekoč zopet — moralo je biti vsaj tri tedne po onem osodepolnem dnevu — zagledal sem zopet zdravnika ob postelji. Kmalu so pristopili tudi oče. Zdravnik jim je pošepetal nekaj na uho. In oče so se sklonili črez me utolaženi in veseli, češ: „Ozdravel boš — ni več nevarnosti!“

P. P.

Tako je tudi bilo.

K j e ?

Kje najde utehe v bridkosti srcé,
Kje najde tolažbe v nesreči?
In komu odkriti prošnje in želje,
In glasno pač more izreči?

Zaupno se bliža — če tudi glasno,
Ne toži in ne izgovarja...
In vselej tolažbo ti vzame s sabo
In blagi pokoj — od altarja!

Milka Posavska.

